

Socialistický syndrom

Nevím, jak vám, ale mně se zdá, že trpíme socialistickým syndromem. Pokud budete toto heslo hledat pomocí Googlu, asi nic nenajdete, protože je to můj vlastní pojem. Nazval jsem tím jakési vlastní zatížení, které znovu a znovu objevuji. Zdá se mi, že má dvě podmínky: týká se těch z nás, kteří jsme zažili komunismus a vyrostli v běžných katolických rodinách. Jako bychom měli pocit, že o víře se nesmí mluvit. Je to něco velmi intimního, osobního, sekulárního, co do běžného života nepatří. Když se v práci mluví o víře, mlčíme nebo jen s napětím posloucháme. Někdy se dáme okamžitě do obrany víry a pohádáme se se všemi kolegy v práci či sousedy v domě jen proto, že oni něco pichlavého vyslovili na adresu věřících, křesťanství nebo spíš církve. A přitom měli dost možná i pravdu. Proč jsme tak podráždění, zaražení a ostýchaví?

Vždyť ve skutečnosti většina z těchto kritiků (nyní nemyslím na politiky využívající společenskou náladu) o víře a církvi už skoro nic neví. Možná objímají stromy a zkusili čerpat energii, snad sledují v televizi volání věštce, ale o Ježíši a spáse neví nic. Často se setkávám s tím, že lidé rádi a hojně nadávají na majetku chtivou církev, ale při osobním setkání jsou velice milí a zvědaví. Velice rádi přijmou nabídku modlitby. Není to tak, že lidé ztratili povědomí o skutečném křesťanství a to, co si nesou jako pozůstatek znalostí či představy, je tak odporové, že by tomu nevěřil nikdo z nás?

Jistě nyní můžeme nadávat na televizi, školu, učitelky, čtyřicet let komunismu. Ovšem mnohem zajímavější je uchopit situaci, v níž se nalézáme. Co nabízí a co není schopna unést? Velice rád bych poznal odpověď.

Domnívám se, že dnešní situace v Praze a snad i v Čechách je více než kdy jindy a kde jinde po Evropě připravena pro slyšení evangelia. Množství duchovních proudů, od esoteriky přes léčitele až po rafinované firemní aktivity, naočkovalo množství lidí k zájmu o duchovno. Samozřejmě jinak, než je nám vlastní (raději bez vazby na strukturu, každý si sám utvoří obraz Boha...). Přesto se domnívám, že dnes Duch praví církvi: „Jdi a hlásej!“ (srov. Zj 2,29). A tak nastává nejzásadnější otázka: Co s tím můžeme udělat my? Zvu vás, abychom odpověď hledali společně.

P. Michal Němeček

Ze schůze Pastorační rady

Schůze Pastorační rady v pondělí 15. září se věnovala zejména zajištění Pastoračního plánu pražské arcidiecéze na začínající školní rok 2014–15. Tento plán má šest bodů, z nichž jsou pro naši farnost aktuální zejména body druhý (pouť důvěry s komunitou Taizé 29. 12. 2014–2. 1. 2015) a pátý (připomenutí 25 let svobody).

Velkým úkolem pro všechny pražské farnosti je zejména organizace novoročního setkání komunity Taizé. Tradice těchto setkání, kterých se účastní desetitisíce mladých lidí

z celé Evropy, ba i světa (do Prahy se očekává příjezd cca 30 000 poutníků), je dlouhá již několik desetiletí; setkání se konají vždy v jiném evropském velkoměstě – a letos byla vybrána Praha. Tým bratrů z komunity Taizé (sídlící v jihovýchodní Francii) již dorazili do Prahy, přípravnému týmu byl propůjčen Kafkův dům v blízkosti Staroměstského náměstí. Vedení arcidiecéze očekává od farností zejména pomoc s ubytováním poutníků (očekává se, že naše společenství zajistí ubytování v rodinách alespoň pro 500 poutníků), dále pak organizaci společného programu ve dnech kolem Nového roku.

V diskusi jsme zdůraznili potřebu včasné a důkladné osvěty v naší farnosti – seznámení s principy hnutí Taizé a jeho spiritualitou. Proto pozveme někdy na začátek října bratra Paola, aby po nedělní mši představil jejím účastníkům podrobně celý záměr i kontext celého hnutí Taizé. Promítneme v kostele rovněž krátký propagační film o hnutí Taizé.

Pokud jde o oslavy svatořečení sv. Anežky a následné „sametové“ revoluce, využijeme skutečnosti, že historie našeho společenství se do značné míry od těchto událostí odvíjí, takže pro nás platí, že 25 let svobody je plus minus 25 let našeho společenství. Proto jsme se rozhodli uspořádat v neděli 9. 11. po mši „farní den“, jehož obsahem bude farní oběd, výstava artefaktů (zejména fotografií, ale i plakátů, dokumentů aj.) vztahujících se k našemu kostelu a našemu společenství, dále pak panelová diskuse, v níž vystoupí známé osobnosti a zároveň pamětníci zakládání a prvních let Svatovojtěšského společenství.

V závěru schůze pak zazněly některé důležité informace: na 12. října se připravuje sčítání lidu v kostelech celé diecéze (podobně jako v minulých letech); od 16. 11. by se měla u sv.

Vojtěcha opět rozeběhnout příprava mladých lidí k biřmování.

Hynek Krátký

Nestaví-li dům Hospodin

V našem kostele se toho hodně děje. Moc ráda si o tom čtu, ráda o těch věcech přemýšlím a ze všeho nejraději bych něco vymyslela já sama. Něco velkého. Třeba jak se před časem mluvilo o přestavbě kostela, tak bych to nejraději nějak úžasně vymyslela já sama. Úplně si to představuji: nově opravený a přebudovaný kostel a slyším, jak říkáte, jak jsem to skvěle vymyslela, jak jsem dobrá...

Jenže mám takový pocit, že se v Bibli říká: „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.“ (Ž 127)

Nestaví-li dům Hospodin... Moje myšlenky v tuto chvíli patří více mé slávě než Hospodinu. Obracím se na Boha a vyznávám svou pýchu. A modlím se za architektky a učitelky náboženství, za otce Michala a jáhna Martina. Modlím se za to, aby naše společenství stavěl Hospodin.

Pokud budete chtít, připojte se ke mně. Těch věcí, za které se můžeme modlit, je dost. Třeba v pondělí okolo páté...

Anežka Voldřichová

Zažít zázrak

Minulou sobotu jsme se vydali na pěší pouť na Budeč, na místo spojené s mládím svatého Václava a s počátky křesťanství v Čechách. Inspirace, která snad nikoho nenechala chladným. Stejně jako život je i víra cestou, a tak nás pater Michal v úvodu vyzval, abychom fyzické putování spojili i s tím, že se zamyslíme nad svou vírou a zkusíme si o jejích cestách na-

vzájem něco sdělit. Dal nám tak příležitost zabojovat se socialistickým syndromem, o kterém jste si přečetli v úvodníku. A tak se během pochodu přetřásalo leccos. Nebyl jsem zdaleka u všech rozhovorů, ale hodně se jich točilo okolo toho, jak a co žijeme v Čechách, v Praze, u svatého Vojtěcha. Na pouť se s námi totiž vydali i dva dobrovolníci z komunity v Taizé, kteří přijeli do Prahy pomoci s přípravou prosincového Evropského setkání. Mladý německý student Filip a jen o trochu starší jeho kolega z Chile se upřímně zajímali o všechno, protože pochopit mentalitu a vědět co nejvíc o nás je důležité pro jejich další práci tady v Praze.

Upocení z dusného vlhka jsme kolem poledne stanuli v příjemném chladu románské rotundy, abychom naše putování završili slavením eucharistie. Bylo to zvláště slavnostní, posvátné a vznešené, když jsme si uvědomili, kolik staletí se na tom místě Bůh slaví.

Cesta z Budče na Okoř vede malebným údolím kolem potoka, několika mlýnů, polem i lukami. Nebe zlověstně černající vodou nasáklými mraky, v dálce hřmí. Naše cesta sluncem osvětlená. Na Okoři na nás spadlo pár kapek. Zažili jsme zázrak, řekl pater Michal po nedělní mši, všude pršelo, jen na nás ne. Já si myslím, že těch zázraků jsme během našeho putování zažili více. Mají různá jména. Přátelství, krása stvoření, víra, laskavost, život v míru, vždyť zázraky nemusí být nic velikého a ohromujícího. Stačí vnímat. Bohu za ně díky.

Vít Grec

Taizé

V posledním prázdninovém týdnu naše farnost uspořádala pouť do francouzské komunity bratrů v Taizé a tím se i mně naskytla jedinečná příležitost konečně navštívit toto všemi tolik opěvované místo. O Taizé jsem slychala už pár let a vždy mne velmi lákalo tam jet, takže jsem byla příjemně překvapena, že navzdory mým vysokým očekáváním mne ani v nejmenším nezklamalo. Po příjezdu a milém uvítání byl prostor na procházku po malebné vesničce, která skýtá útočiště pro desetitisíce převážně mladých lidí v průběhu celého roku. Malý kopec na francouzském venkově daleko od ruchu velkoměst, místo po léta tak promodlené, nabízí nezapomenutelnou atmosféru klidu a míru a stává se tak jakousi oázou a povzbuzením pro každého, kdo se rozhodne ho navštívit. Multikulturalita a otevřenost obyvatel Taizé, ať už stálých nebo dočasných, je zprvu možná trochu zarážející, ale časem se z ní stane velmi milá přirozenost. Každý den jsem byla obdařená množstvím úsměvů od lidí známých i neznámých a ochotně jsem je oplácela. Pozitivní nálada lidí s nejrůznějšími břemeny pro mne byla velmi inspirující. Taizé se mi vrylo do paměti jako místo, kde můžu být v naprosté svobodě a přirozenosti, místo, kde se spontánní setkání mění v přátelství. Přestože chodit se modlit do kostela třikrát denně se může zdát náročné, opak je pravdou. Vyhlášené zpěvy z Taizé a prostory kostela posunu-

V rámci chystaných oslav 25 let svobody, kdy si též připomeneme počátky Svatovojtěšského společenství, chystáme výstavku fotografií, dokumentů i jiných artefaktů, vážících se k letům 1989–1994 a okolí našeho kostela či klidem z našeho společenství. Vyzýváme tedy pamětníky, aby do 19. října přinesli příslušné fotografie či jiné předměty, vhodné pro chystanou výstavku. Odevzdejte je pateru Michalovi řádně označené, podepsané, opatřené popiskem o koho, o co se jedná. Po uskutečnění výstavy (9. 11. – farní den) budou tyto předměty vráceny jejich vlastníkům.

Pastorační rada

ly mou osobní modlitbu novým směrem. Komunita Taizé, místo setkávání lidí různých vyznání a národností, které vzniklo vlastně úplnou náhodou, zůstává i po tragické smrti zakladatele komunity bratra Rogera otevřeno bez rozdílu pro každého, kdo má zájem o setkávání, o poznání kultur a zvyklostí ostatních, o debatování nad písmem nebo o úplné ztišení. Být na místě sjednocení zdánlivě neslučitelného pro mě bylo obrovským obohacením a doufám, že to nebylo naposledy. Takže pokud se i Vám naskytne příležitost se do Taizé podívat – neváhejte, nebudete litovat. A kdyby se přeci jen příležitost nenaskytla, nezoufejte, díky zimnímu evropskému setkání mladých, které se bude letos konat právě v Praze, přijde kousek Taizé za Vámi.

Josefína Kufová

Co chystá Česká křesťanská akademie Praha 6 na podzim 2014?

Dne 10. 11. 2014 ve 20.00 k nám poprvé zavítá známý kněz Václav Vacek, farář letohradský. Jeho vystoupení bude spojeno s prezentací velmi zajímavé knihy Václav Vacek–Josef Beránek: „Měl jsem štěstí na lidi“. Kniha vyšla ve Vyšehradu, který slaví 80 let své existence. Nenechte si ujít!

V říjnu či listopadu plánujeme výklad o staroměstském orloji: zasvěcený historický pohled zprostředkuje Hynek Krátký, neméně poučený astronomický pak Zdislav Šíma. V Pastoračním středisku bude večer od 20.00 (datum bude upřesněno) výklad a zhruba čtrnáct dní nato orloj se Zdislavem navštívíme.

Na adventní čas hodláme pozvat Miloše Doležala, který ví všechno o Josefu Toufarovi. M. Doležal ale zatím vystoupení pro velkou zaneprázdněnost nepřislíbil. Rádi bychom

s ním pozvali i P. Tomáše Petráčka, brilantního církevního historika a zároveň postulátora procesu Toufarova blahorečení.

V lednu 2015 bychom u nás rádi uvítali egyptologa prof. Miroslava Bártu, který je znalcem problematiky světových civilizací, o nichž vydal nedávno dvě knihy. V této souvislosti doporučuji jeho článek v Orientaci, příloze Lidových novin, zhruba ze začátku července 2014, kde píše o důležitosti vertikály v civilizaci.

Niki Petkevič

Setkávání maminek

S novým školním rokem bychom chtěly obnovit společná setkávání maminek v kostele sv. Vojtěcha. Zveme proto všechny maminky s malými dětmi na první setkání, které se uskuteční ve středu 1. 10. 2014 od 9.30 do 11 hodin v kostele sv. Vojtěcha na pódiu. Scházet se budeme jednou za 14 dní, vždy ve středu ve stejný čas (v říjnu se sejdeme 1. a 15., v listopadu 5. a 19., v prosinci 3. a 17.). Aktuální rozpis a případné změny budou vyvěšeny na nástěnce vzadu v kostele a na webu Svatovojtěšského společenství. Naším cílem je vytvořit prostor, kde bychom se mohly mezi sebou blíže seznámit, navázat nová přátelství, sdílet společná témata, vyměnit si vlastní zkušenosti a zároveň umožnit dětem společně si pohrát, zazpívat a třeba i něco vytvořit. Na setkání s vámi se těší

Lenka Nevařilová a Gabriela Buriánková

Pozor, padají stropy!

V pátek nám v hale spadl strop – tedy ne úplně, jen omítka ze stropu – ale pořádný kus, skoro metr v průměru. Doma byla jen nejstarší dcera Anežka, slyší ránu a ještě si říká, co

ten pes zase shodil – sejde dolů, pes pod stolem a v hale staveniště – úplná spoušť. Koukali jsme na to nevěřicně, ale brzy nás napadlo, čím by to mohlo být. Před pěti lety jsme přistavovali patro a v kritické době, když byla sundaná střecha, přišla průtrž – ukázalo se, že provizorní kryt zedníci špatně zaizolovali a tak nám pršelo ze stropů a posléze opadala omítka na několika místech. To taky byla doma jen Anežka a pes, kterému spadl kus omítky těsně před čumák, takže pak strávil zbytek dne pod stolem. Zedníci stropy opravili, patro dostavěli, my jsme se nastěhovali a pět let si vesele bydleli. Jenže v tom stropě asi zůstalo něco načatého a jednoho dne to prostě bouchlo. Kdybyste viděli ten binec (a to jsme v létě vyčistili koberce). V hlavě mi vyskočilo kázání patera Michala o odpuštění, které měl začátkem září. To jsem si říkala, jestli ho neříká speciálně pro mě. Taky jsem před pár lety zažila průtrž – práci u kamarádů, kde jsem byla permanentně přetížená, cítila jsem se šikanovaná, odnesla jsem to zdravotně, s následky se potýkám dodnes. Snažila jsem se „opravit strop“, ale šlo to ztuha. Věděla jsem moc dobře, že to nemůžu jen překrýt novou omítkou a uvnitř nechat zatuchlo, ale trvalo to několik let. Moje zkušenost je taková, že touha po odpuštění a smíření spojená s vytrvalým bombardováním Boha o pomoc nakonec přinesla výsledek. Změna nastala ze dne na den. Byl to fyzický pocit úlevy, Bože, díky za to! Ještě je přede mnou velký kus cesty, ale jde to. A tak pevně doufám, že už mi strop na hlavu nepadne. A jak to máte se stropem vy?

Kateřina Kufová

Čtvrtstoletí k nepřehlédnutí

Chvála Bohu – ruchem žijeme – na stojaté vody není kdy. Pořád se něco děje, a tak nám

mnohdy ani nepřijde na mysl, jak rychle ten čas ubíhá a léta se načítají. Během letošního školního roku si budeme připomínat, že to bude už pětadvacet let od převratných historických událostí, kdy sv. Anežka Přemyslovna „odstartovala“ věci a věci. Tato glosa není historickým průřezem – to mi v žádném případě nepřísluší. Ale vybavuje se mi nepřeberné množství „obrovských“ maličkostí, které se najednou vyvrbily, objevily, probudily, obnovily, uvolnily..., zkrátka staly se opět nedílnou součástí života. Tak nedílnou a samozřejmě, že ti mladší z nás už vůbec netuší, že kdy mohly nebyť. Je jich tolik, že najednou je ani nejsme schopni všechny obsáhnout. No, a jedny takové čtvrtstoletiny se budou, následující první srpnový víkend, slavit v Pasekách na Jizerou.

A tak by možná nebylo od věci připomenout letošní „předjubilejní“ ročník. Pasecké hudební slavnosti jsou událostí, jíž žijí v Pasekách bez rozdílu skutečně všichni (sokolové, skauti, horskoslužebníci, hasiči, včelaři, myslivci, pravidelní i občasní návštěvníci kostela..., nerada bych na někoho zapomněla), shromáždění kolem rodiny Waldmannů. Po celý rok se na ně pilně připravují – a mnohdy jim to Krakonošovo ostré povětří neusnadňuje. Genius loci *Zapadlých vlastenců*, bytostných buditelů – a spontánní, živé kultury – se zapřít prostě nedá – mimořádný kraj! Je to nádherná jistota, navzdory všemu, o čem zrovna referují či co třeba zpochybňují nejrůznější média. Základní schéma Slavností je po celou dobu neměnné – v pátek večer Koncert Akademie sv. Václava – v sobotu dopoledne Pasecké setkávání a v neděli Slavností mše svatá.

Páteční A. Vivaldi i W. A. Mozart byly radostným pohlazením, přesně takovým, jak je v Pasekách zvykem; ale doslova strhujícím zážitkem byl Koncert pro saxofon Es dur Ale-

xandra Glazunova. Přiznávám, že pro mne naprosto objevným a nečekaným – ruský romantismus a saxofon – překvapení, nádhera! A ještě něco – po konci koncertu se lidé spolu loučí podáním ruky a přáním krásného pokračování večera, tykající si – taková správná aplikace pozdravení pokoje – to je přeci nádhera.

Sobotní Setkávání, propojující mluvené slovo s hudbou, oddělovalo jednotlivé věty jednoho z Beethovenových kvartetů dialogem Pavla Ryjáčka s Jiřím Suchým. Tématem krom jistého „semaforského“ vzpomínání bylo slovo, jeho vývoj, krása, moc, síla, a to laskavá i ničivá. Původně měl být jejich společníkem ještě Libor Pešek, který se na poslední chvíli z rodinných důvodů omluvil, ale slíbil vše napravit příště. Tak je na co se těšit. Pravda, místo sebe zřejmě poslal alespoň nádherného velkého motýla babočku, který celou skupinu rytmicky obkružoval. Letošní novinkou bylo, že po skončení matiné se mladí hudebníci ozdobili slušivými kloboučky a před kostelem k výborným preclíkům a vínu doplnili sluneční pohodu produkcí lázeňského orchestru. Prostě idylka.

K Mozartově *Korunovační*, tentokrát doplněné bouřkovými tympány, není co dodat, krom toho, že se opět povedla – jak jinak. Pozdravení pokoje už nikoho nepřekvapí. Liturgie, krásnou hudbou doprovázená, se v bohoslužbě slova věnovala opět slovu a jeho moci – vše naprosto srozumitelně.

Po takto prožitém třídění má člověk pocit, že není mezi lidmi mnoho toho, proč by se měli nedohodnout. Ta „pasecká vzájemnost“ je prostě nakažlivá. Vždycky mně to znovu připomene jednu z nejsrozumitelnějších definic, co to je ekumenizmus – „když katolický kluk s evangelickou holkou jdou vydrhnout židovský bábě schody...“ – citace je doslov-

ná a mnohé jistě autor napadne – jeho iniciály J. R. Tak takhle to cítíme v Pasekách.

Proto neváhejte a „Přijďte pobejt“ – první srpnový víkend.

Irena Brožová

P. S.: I když ve frontě před kostelem lze zaslechnout také údiv: „Ta mše je zadarmo?!“

Oslava výročí Svatovojtěšského řádu

Psalo se 13. září roku 2014 po Kristu. Onoho pošmourného dne se na bubenečské mytíně u starého stavení sešlo nemalé shromáždění. Zvláštností tohoto shromáždění nebyla ani tak pestrobarevnost jejich odění, ani veselí v jejich tvářích, nýbrž právě důvod, kvůli kterému se sešli. Duchovně naplnění předcházející mši se s radostí pustili do díla. S šikovností sobě vlastní začali nositi jídlo roztočivých tvarů a chutí, pití, by svlažili svá hrdla, a také lavice a stoly.

Když nastalo poledne a napětím se již nedalo dýchat, vystoupil jeden ze shromážděných a oslavu zahájil. Jednalo se totiž o oslavu, a to ne ledajakou, ale o oslavu výročí 20 let od založení Svatovojtěšského řádu, který již po léta pomáhá bezbranným, jenž zahnal jedno nebezpečí a jehož sláva se šíří až do dalekých krajů.

Propuklo hřmotné veselí, hudba začala hrát, maso se opékalo na roštích, pivo teklo proudem a malé děti si nestačily utírat mastné brady. Až na jeden či dva ozbrojené incidenty vše probíhalo poklidně. Velkolepý turnaj a krása svatovojtěšských rytířů oslnily nejednu spanilou dámu. Pánové si zase považovali nezdolné síly a odvahy oněch statných reků. Někteří neváhali a na vyzvání se do boje sami zapojili. Po ukončení radovánek nebylo nikoho, kdo by domů odcházel s prázdným žaludkem.

Všem pomocníkům a účastníkům zaplatpá-
nbůh.

Jáchym Vopařil

Poznamenejte si do diářů

16. Svatovojtěšský ples bude v sobotu

24. ledna 2015 v sále Kardinála Berana.

Program Duchovní správy do Vánoc

Vyučování náboženství

každý pátek od 15.30 do 16.15, nebude 30. 10. a 30. 1.

Schůzky rytířů a indiánek

každý pátek od 16.30 do 18.00, schůzky nebudou 30. 10. a 30. 1.

Setkání maminek

každou druhou středu od 9.30 do 11.00 na pódiu u sv. Vojtěcha
termíny: 1. 10., 15. 10., 5. 11., 19. 11., 3. 12., 17. 12.

Další akce

87. výročí posvěcení kostela

neděle 9. 11. v 9.30 mše svatá, po ní následuje Farní den

Mikulášská nadílka

pátek 5. 12. od 16.00

Adventní duchovní obnova

sobota 6. 12. od 9.00 do 13.00

Setkání s komunitou Taizé

pondělí 29. 12. 2014 – pátek 2. 1. 2015

Příležitosti ke Svátosti smíření před Vánocemi

Děti do 10 let

pondělí 15. 12. v 16.00

Mládež

středa 17. 12. v 18.00

Dospělí

středa 17. 12. od 19.00

pondělí 22. 12. od 18.00

středa 24. 12. od 9.00 do 11.00

Program Pastoračního střediska do Vánoc

4. 10. 9.00 Sobota pro ženy*, CPR
7. 10. 19.30 Příprava na život v manželství*, CPR
8. 10. 9.30 Akademie nejen pro seniory, Dr. Jaroslav Eliáš: Církevní hudba
11. 10. 9.00 Kurz pomocníků v pastoraaci 1/6*
14. 10. 19.30 Příprava na život v manželství*, CPR
17. 10. 17.30 Setkání pastoračních asistentů na Svaté Hoře*
21. 10. 19.30 Příprava na život v manželství*, CPR
22. 10. 9.30 Akademie nejen pro seniory, P. Benedikt Hudema: Sedm kostelů
4. 11. 19.30 Příprava na život v manželství*, CPR
7. 11. 18.00 Rekolekce s P. Józefem Augustynem (pokračuje 8. 11.)
10. 11. 20.00 Přednáška ČKA Praha 6, P. Václav Vacek, ČKA
11. 11. 19.30 Příprava na život v manželství*, CPR
12. 11. 9.30 Akademie nejen pro seniory
15. 11. 9.00 Kurz pomocníků v pastoraaci 2/6*
18. 11. 19.30 Příprava na život v manželství*, CPR
22. 11. 14.00 Vox 014
25. 11. 19.30 Příprava na život v manželství*, CPR
26. 11. 9.30 Akademie nejen pro seniory, Josef Ptáček: Obrázky z cest po Rusku
2. 12. 19.30 Příprava na život v manželství*, CPR
6. 12. 9.00 Duchovní obnova, DS
10. 12. 9.30 Akademie nejen pro seniory, P. Michal Němeček: Adventní duchovní obnova
13. 12. 15.00 Adventní zastavení nad manželským slibem, Mons. Tomáš Holub, CPR

CPR – Centrum pro rodinu

ČKA – Česká křesťanská akademie Praha 6

DS – Duchovní správa u sv. Vojtěcha

* – pouze pro přihlášené

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová, Irena Brožová

Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.